

Sauciens uz paklausību

“Ak, kaut tā Kunga
tauta visi būtu
pravieši...”

Reimars A.C.Šulcs

Pravieša tapšana

“Mozus ganīja sava sievas tēva Midiana priestera Jetrus avis. Viņš aizdzina lopus pāri tuksnesim un nonāca pie Dieva kalna Horeba. Un tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā, kas izšāvās no ērkšķu krūma...”(2.Moz.1-2.)

Es ticu, ka lielākā daļa pētnieku būs vienisprātis, ja Vecajā Derībā ir kāda personība, kas ar savu ietekmi pārspēj visas citas rietumu kultūrā gan reliģiskajā, gan sekulārajā laukā, tad tas ir Mozus. Ja ābrahamu var salīdzināt ar Kilimandžāro, Jesaju ar Blanca kalnu, tad Mozus būtu Everests.

No Ābrahama Dievs radīja nāciju, kuras vienīgais mērķis bija un ir garīgs. Bet Mozu Dievs izmantoja, lai izglābtu šo tautu no Ēģiptes un saliedētu tās 12 ciltis ap tabernākulu, padarot to par Dieva klātbūtnes simbolu. Dievs izmantoja Mozu, lai noformētu dievišķo rakstu lielu daļu; Ar Mozus starpniecību Dievs atklāja mūžīgos principus, kas atspoguļo viņa taisnību, svētumu un žēlastību. Ar Mozus bauslības tikumu palīdzību inkarnētais Dieva Dēls pauda tuvību ar savu Tēvu un, ievērojot šo bauslību, Jēzus piepildīja Dieva beidzamo vēlēšanos – saņemt pilnīgu upuri pasaules glābšanai. Vai tur kāds brīnums, ka Jēzus vēlējās sastapties ar Mozu uz Apskaidrošanas kalna? Vai ir vēl jābrīnās, ka no visām pasaules dziesmām, kas varētu atskanēt arī debesīs, tieši Mozus un Jēra dziesmai ir priekšrocības ķēnišķīgajās debesu ārēs (Atkl. 15:3).

Kā Mozus sasniedza šo ārkārtīgi augsto stāvokli? Dosimies kopīgi atklāšanas ceļojumā.

“Mozus ganīja ..Jetrus avis.. un tā kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā.”

Es esmu pārliecināts, ka pirms šī degošā ērkšķu krūma notikuma, pirms Mozus saņēma aicinājumu kļūt par pravieti un likumdevēju, viņam savā dzīvē bija jāparāda viens visaugstākais tikums, uz kura balstās visi pārējie garīgie tikumi.

Lēnprātība

Lēnprātība ir pirmā kvalitāte, ko Dievs meklē katrā cilvēkā, lai izlemtu par viņa vērtību savā lielajā vīna kalnā. Jo dziļāk mēs ejam pazemībā, jo augstāk paceļas mūsu garīgie zari. Kā lepība bija pirmais grēks, ko Lucifers izdarīja debesīs, tā lēnprātība bija pirmais tikums, jo mēs redzam, ka Jēzus tai piešķir

īpašu vietu divos no saviem svētību pasludinājumiem: "Svētīgi garā nabagie, jo tiem pieder debesu valstība. Svētīgi lēnprātīgie jo tie zemi iemantos" (Mt. 5:3,5). Lūk tā, ja, esi lēnprātīgs, tu iemanto gan debesis, gan zemi! Kas tad vairāk vēl būtu vajadzīgs?

Bet Dievs turas pretim lepniem. Tiem viņš neizrāda labvēlību uz zemes, ne arī debesīs priekš tādiem ir vieta. Tā bija lēnprātība, kas izpaudās svētā paklausībā, ko Dievs meklēja Eceriēla dienās, kad viņš teica: "Es meklēju viņu vidū kādu, kas nostātos par saviem tautiešiem kā mūris un aizstāvētu zemi manā priekšā, ka es ar savu tiesas spriedumu to galīgi nepazudinu, bet es neatradu neviena" (Ec. 22:30). Šodien Dievs meklē lēnprātību mūsos visos, pirms Viņš var darīt mūs par atbrīvotājiem.

Kā pietrūka Ecehiēlam un viņa reliģiskajiem laikabiedriem? Tā bija lēnprātība. Dievs meklēja līdzīgu lēnprātības kvalitāti un kvantitāti, kādu Viņš to redzēja Mozū, kurš savā paaudzē bija vislēnprātīgākais cilvēks zemes virsū (4.Moz. 12:3). Jā, lēnprātīgie iemantos Zemi!

40 gadi tuksnesī ganot aitas bija padarījuši Mozu lēnprātīgu, kas apmierināja Dievu, un viņš bija piemērots kļūt par Dieva izredzētās tautas atbrīvotāju.

Es šodien runāju par to, kā kļūt par pravieti, Dieva runasvīru, un pirmais, kas tam nepieciešams, ir lēnprātība. Otrā un trešā pravieša īpašība ir:

Tuvība un svētums

Lēnprātība ved mūs tuvībā ar Dievu. Mozus lēnprātība noteica to, ka viņš tika Dieva izvēlēts.

Tad tā ievada viņu Dieva tuvumā, par ko visskaistāk ir pateikts 2.Moz. 33:11: "Un tas Kungs sarunājās ar Mozu vaigu vaigā tā, kā kāds sarunājas ar savu draugu."

Visi lēnprātīgie ir izredzētie, viņi pieder iekšējam lokam. Viņi iekšēji piedzīvo Dievu. Dievs viņiem atklāj savus noslēpumus un viņš runā ar tiem kā reiz ar Mozu, kā draugs ar draugu. Lēnprātība ievad tuvībā, kura tad dod iespēju Skaidri uztvert Dieva svētumu. Un jo skaidrāk mēs apjaušam Dieva svētumu, jo svešāki kļūstam šai pasaulei.

Mozus pienāca pie degošā ērkšķu krūma. Viņš ļoti vēlējās to izpētīt, bet tas kungs viņam teica: "Nenāc tuvāk! Novelc kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme" (2.Moz.3:5). Tu nevari nākt Dieva klātbūtnē, ja neesi viņa svētuma pārņemts. Un visi tie, kuriem ir tuvība ar Dievu, dzīvo svētu dzīvi.

Pēkšņi vienkāršs zemes gabals uz kura stāvēja Mozus, bija kļuvis par svētu Zemi. Kad Dievs mums atklāj savu svētumu, atklāsmi, kas iespējama tikai tuvās attiecībās, viss ap mums parādās jaunā gaismā. Mūsu dzīvesdraugi, mūsu draudzes, mūsu draugi, ienaidnieki un patī zeme, pa kuru staigājam. Un tā, gadījumā ar Mozu, vislēnprātīgākais cilvēks uz zemes, iespējams, kļuva par vissvētāko cilvēku savā paaudzē. Jā, dievišķam svētumam nav ne vissīkākā

farizejiskās burta kalpības nokrāsa. Tas ir saistīts ar lēnprātību, dziļu pazemību un dievišķu mīlestību.

Jā, mēs esam vērojuši, kā top pravietis. Ak, kā mums vajadzīgi pravieši, kas lēnprātībā un svētumā runā paša Dieva vārdus! Tātad neizbēgamas sekas tam, ka cilvēks ir lēnprātīgs, tuvs Dievam un svēts, ir, ka viņš kļūst par

Dieva domu paudēju.

Pravietim ir vārds no Dieva ne tikai Dieva vārds. Dieva vārds ir rakstītais vārds, vārds no Dieva ir runātais vārds.

Farizejiem bija Dieva vārds. Viņiem bija viss no Mozus līdz Maleamjam, bet viņiem nebija vārds no Dieva. Farizeji nogalināja Jēzu ar Dieva vārdu. Krustneši nogalināja jūdus un musulmaņus ar Dieva vārdu. Kristieši ir nogalinājuši viens otru ar Dieva vārdu.

Dieva vārds ir labs, bet kad tas tiek nepareizi lietots, tas var nogalināt (2.Kor.3:6). Mozus to zināja, tādēļ, kad Dievs viņu aicināja izvest Izraēlu no Ēģiptes, viņš teica: "Kas es esmu?" (2Moz. 3:11.). Jautājumā "Kas s esmu?" izskanēja pazemība, lēnprātība un pārliecība, ka Dievam jādod īstos vārdus, lai tiktu pārliecināti ēbreju brāļi un faraons. Mozus atziņa bija: "Es varu pateikt daudz labu lietu, bet man pietrūkst zināšanu un gudrības, lai pateiktu pareizās lietas. Man nepieciešams saņemt vēsti tieši no Dieva troņa." Tieši tajā brīdī, kad Mozus teica: "Kas es esmu?", viņā piedzima pravietis, jo viņš apliecināja savu absolūto atkarību no Dieva visās lietās.

Pravietis ir Dieva runas vīrs. Pravietis ir Dieva domu paudējs. Kad tu dzirdi pravieti, tu dzirdi Dievu. Kad noraidi pravieti, tu noraidi Dievu. Šis pravietiskais elements Svētajos Rakstos pirmo reizi skaidri ir atklāts vietā, kur Dievs saka Mozum: "Bet tagad ej! Es būšu ar tavu muti, un es tev mācīšu, kas tev sakāms." (4:12.). Tas atkal ir atkārtots 5. Mozus 18:18-20, kur Dievs runā uz Mozu: "Es viņiem celšu pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un es ikšu savus vārdus viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko es tam pavēlēšu. Un ja kāds neklausīs maniem vārdiem, ko viņš runās manā vārdā, no tā es to prasīšu. Bet, ja kāds pravietis kaut ko iedrošināsies runāt manā vārdā, teikt, ko es tam neesmu pavēlējis teikt, vai tas runās kādu citu dievu vārdā, tad tādām pravietim ir jāmirst!"

Mozus zināja, ja Dievs caur viņu nerunās, viņš cietīs neveiksmi. Es vēlētos, lai mēs visi to zinātu! Ja Dievs nerunās caur mums, mēs cietīsim neveiksmi, pat ar Dieva Vārdu mūsu rokās. Kad mēs liecinām, mācām vai sludinām, mēs varam izmantot dažādas rakstu vietas. Bet kā zināt, kura ir īstā Rakstu vieta vai īstie vārdi, kurus teiktu Jēzus, ja viņš būtu šeit uz Zemes?

Farizeji mācīja Dieva vārdu tāpat kā daudzi mācītāji šodien. Viņu mācība atstāja cilvēkus lielā izsalkumā. Bet Jēzus runāja vārdu no Dieva un garīgi piepildīja ļaužu pulkus tā, ka tie vēlējās palikt ar Jēzu kopā pat trīs dienas bez ēšanas. Ak, cik bieži mēs runājam no sava prāta un pēc burta tā vietā, kad Dievs vēlas runāt uz mums no savas dārgās sirds!

Mozus vēlējās būt Dieva domu paudējs un atbildēja: "Kungs, saki Tu, ko man jārunā!" Pat Jēzus vēlāk teica: "...es pasaulei stāstu to, ko no viņa (Dieva) esmu dzirdējis" (Jņ. 8:26).

Kas notiktu, ja visi Dieva ļaudis kļūtu par Dieva domu paudējiem? Kas notiktu, ja Dievs mācītāju mutē varētu ielikt īstos vārdus, kā Viņš darīja ar Jēzu? Kā mēs būtu paēdināti, ja mācītāji varētu pateikt Jēzus vārdā, kuras dziesmas dziedāt, kuram lūgt un kad, ko darīt? Kādas būtu svētības, ko saņemtu draudze? Vai tu to vari aptvert, vai tu to vari iedomāties? Vai tas ir iespējams? Vai tā ir Dieva griba? Jā, tā ir Dieva griba! Mēs visi esam aicināti kļūt par praviešiem. Mums visiem vajag runāt ik katru brīdi īstos vārdus, ko Dievs grib. Un kā, lai tos uzzin? Mēs tos uzzināsim no Rakstiem. Mozus dienās daži kalpi, kuri nebija pravieši, sāka pravietot un citi par to uztraucās. Bet Mozus teica: "...ak, kaut tā kunga tauta visi būtu pravieši, un kaut tas Kungs savu garu pār viņiem dotu!" (4 Moz. 11:29).

Mozus bija likumdevējs, bet viņš bija arī pravietis. Vēstulē ēbrejiem teikts, ka Mozus bija uzticīgs, tāpat kā Jēzus, visā viņa namā (Ēbr. 3:1-2). Vai tu centies kļūt par pravieti, tikpat uzticīgu šodien kā svētie savā laikā?

Draugi atcerieties formulu: "**Lēnprātība – tuvība – svētums un absolūta atkarība** no Dieva katrā izrunātajā vārdā, lai katrs vārds varētu būt svaigs, tieši no Dieva troņa – nekas mazāk un nekas vairāk – nekas no tevis, viss no Viņa. Šo ainu Francis Havergals ir izteicis savas dziesmas pirmajā un trešajā strofā: "Kungs, runā uz mani, lai es varu būt dzīva Tava atbalss, kā Tu esi meklējis, tā ļauj man meklēt Tavus nomaldījušos bērnus, pazudušus un vientuļus. Ak, māci mani, Kungs, lai es varu mācīt Tavas vērtīgās lietas, ko vēlies mums piešķirt un dod maniem vārdiem spārnus, lai tie var aizsniegt daudzu siržu apslēptos dziļumus."